

Free fight Amsterdam 19 februari 1995. Ruud Ewoldt na zijn gevecht. Foto: Hans Heus.

Wat je ziet ben je zelf

Maarten van Bottenburg & Johan Heilbron

Als aankondiging en smaakmaker stond op de voorpagina van *De Volkskrant* van maandag 20 februari 1995 een klein fotootje van een vervaarlijk gespierde man met ontbloot bovenlijf, een *free fighter*. Een paar bladzijden verderop was een verslag te lezen van het eerste Europese *free fight*-gala, dat de dag tevoren in Amsterdam was gehouden. *Free fight* is een uit Japan overgewaaide vorm van wedstrijdvechten waarbij 'bijna alles' zou zijn toegestaan. Met een ondertoon van verbazing berichtte de verslaggever, Marc van den Eerenbeemt, over de ruige wereld in en rond de ring. Hij portretteerde enkele geweldenaren, schetste de sfeer in de sporthal, en liet deskundigen aan het woord over wat hier in vredesnaam aan de hand was.

Eenmaal op de redactie binnengekomen, had het artikel de

vraag opgeroepen of de overwegend registrerende berichtgeving geen inbreuk was op de traditie van de krant. Net als over autoracen werd in *De Volkskrant* over harde vechtsporten als boksen en kickboksen, niet of alleen in kritische zin geschreven. De nestor van de sportredactie, Ben de Graaf, was een verklaard tegenstander van profboksen. Het was dus maar de vraag of Van den Eerenbeemts stuk in deze vorm geplaatst kon worden. Een oplossing voor het dilemma werd gevonden door naast het verslag een foto af te drukken die de problematische kanten van deze krachtmetingen ondubbelzinnig aan de kaak stelde. De *close-up* van het gehavende gelaat van Ruud Ewoldt, gemaakt door Hans Heus, kreeg een prominente plaats. Afdrukt over de volle breedte van vijf kolommen was er voor de foto bijna evenveel ruimte als voor het artikel. Zo was een aanvaardbaar compromis ontstaan tussen beeld en verhaal, tussen stellingname en verslag. Als kop boven het geheel stond: 'Al moet het niet te bloederig worden.' Dat was een uitspraak van de Amsterdamse worstelaar Chris Dolman. *Free fight* was een prachtige wedstrijdvorm, had hij gezegd, 'al moet het niet te bloederig worden en zijn dooien niet de bedoeling.'

Voor de lezers werd de tekst onwillekeurig overstemd door het beeld. Na het zien van de groot afgedrukte foto kon het artikel alleen nog maar gelezen worden als illustratie. Eerst was er het verhaal van de foto - die man met dichtgeslagen ogen en sneeën in zijn opgezwollen gezicht - daarop volgde het verhaal van de tekst, maar dat bevestigde wat je al gezien had. Hier was iets aan de hand wat toch niet zomaar door de beugel kan.

Zo moet het ook staatssecretaris Erica Terpstra zijn vergaan, die de betreffende maandag op verkiezingstournee was in Limburg. Tijdens een spreekbeurt verklaarde ze dat dit geen sport meer was. 'Walge-lijk' noemde ze het en ze zou bezien of dergelijke evenementen niet 'verboden' konden worden. Bij die uitlating had ze de krant omhoog gehouden, de foto met Ewoldt aan de aanwezigen tonend. Dat moment, waarvan geen beeld beschikbaar is, was het begin van de publieke discussie over *free fight* en kooivechten. Wellicht voegde Erica Terpstra nog iets aan toe aan haar stellingname in de trant van 'zie nu zelf'. Maar wat zie je zelf?